

Biblická apologetika

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE

*Teologicko-politiologická analýza
pricipů Evropské Unie*

Aleš Franc, Vladimír Bíba
únor 2003

OBSAH

TEOLOGICKO HISTORICKÁ ČÁST	4
PŘEDMLUVA.....	4
ÚVOD	4
SEN KALDEJSKÉHO KRÁLE	4
ČTYŘI KOVY	5
ČTYŘI ŠELMY.....	5
SYMBOLY KRÁLOVSTVÍ.....	6
ČTVRTÉ KRÁLOVSTVÍ Z POHLEDU KNIHY ZJEVENÍ.....	8
VLÁDA.....	10
GEOGRAFIE	11
IDENTITA	13
PROGNÓZA?	15
POLITOLOGICKO PRÁVNÍ ČÁST	18
RIZIKA VSTUPU ČR DO EVROPSKÉ UNIE.....	18
KRÁTKÝ PŘEHLED HISTORIE POKUSŮ O SJEDNOCENÍ EVROPY.....	18
ÚSTAVNÍ ZÁKLADY, FILOZOFIE VLÁDNUTÍ EU.....	19
ÚSTAVNÍ DŮSLEDKY PRO ČLENSKÉ STÁTY.....	22
LIDSKÁ PRÁVA V PRÁVU EU	23
SPOLEČNÁ OBRANA.....	24

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

ALTERNATIVA KE ČLENSTVÍ V EU	25
SOUHRN	25
ZÁVĚR.....	27

TEOLOGICKO HISTORICKÁ ČÁST

Aleš Franc (Brno, leden 2001)

Předmluva

Tato útlá brožurka vznikla spojením dvou původně nezávislých studií, jedné historicko-teologické a druhé právně-politologické. Autoři si jsou vědomi, že v některých, zejm. historických částech dochází k překrytí témat, ale pro zachování autentičnosti a vzájemného doplnění ponechali oba díly beze změny. Brožurka je určena českým křesťanům, resp. každému, kdo se, byť jen okrajově, zabývá politickým vývojem své země z fundamentálního pohledu věřícího křesťana. Studie nezastírá, že je psána jako varování před nebezpečím vzrůstajícího se evropského superstátu a po ideové i duchovní stránce stojí na pozicích blízkých americkému fundamentalismu, resp. britskému konservatismu.

Úvod

Pokud se z duchovního pohledu budeme snažit varovat před vzrůstajícím se evropským superstátem, měli bychom se vyvarovat vlastních spekulací. Přidržíme se proto církevní ortodoxie a pokusme se načrtnout velmi prostou eschatologii, která bude přijatelná v co nejširším konsensu. Z tohoto důvodu se vyhneme detailům, které pro celkové vyznění nejsou podstatné, a které nemají v širší ortodoxii zastánce.

Sen kaldejského krále

Obecně je za nejdůležitější knihu starozákonní eschatologie přijímána kniha Daniel. Učenci se ve většině shodují, že nástup jednotlivých říší až po příchod Mesiáše k soudu národům je popsán ve snu, který babylonskému králi Nabukadnesarovi vykládá prorok Daniel:

Ty jsi, králi, viděl jakousi velikou sochu. Byla to obrovská socha a její lesk byl mimořádný. Stála proti tobě a měla strašný vzhled. Hlava té sochy byla z ryzího zlata, její hrud' a paže ze stříbra, břicho a boky z mědi, stehna ze železa, nohy dílem ze železa a dílem z hlíny. Viděl jsi, jak se bez zásahu rukou utřhl kámen a udeřil do železných a hliněných nohou sochy a rozdrtil je, a rázem bylo rozdraceno železo, hlína, měď, stříbro i zlato, a byly jako plevy na mlatě v letní době. Odesl je vítr a nezbylo po nich ani stopy. A ten kámen, který do sochy udeřil, se stal obrovskou skálou a zaplnil celou zemi. Da 2, 31-35

Sám Daniel poté podává obsáhlejší výklad snu:

Ty, králi, jsi král králů. Bůh nebes ti dal království, moc, sílu a slávu. A všechna místa, kde bydlí lidé, polní zvěř a nebeské ptactvo, dal ti do rukou a dal ti moc nad tím vším. Ty jsi ta zlatá hlava. Po tobě povstane další království, nižší než tvé, a pak další, třetí království, měděné, které bude mít moc nad celou zemí. Čtvrté království bude tvrdé jako železo, neboť železo drtí a drolí vše, a to království jako železo, které tříští všechno, bude drtit a tříštit. Že jsi viděl nohy a prsty dílem z hrnčářské hlíny a dílem ze železa, znamená, že království bude rozdělené a bude v něm něco z pevnosti železa, neboť jsi viděl železo smíšené s jílovitou hlínou. Prsty nohou dílem ze železa a dílem z hlíny znamenají, že království bude zčásti tvrdé a

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

dílem křehké. Že jsi viděl železo smíšené s jílovitou hlinou, znamená, že se bude lidské pokolení mísit, avšak nepřilnou k sobě navzájem, jako se nesmísí železo s hlinou. Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno navěky, a to království nebude předáno jinému lidu. Rozdrtí a učiní konec všem těm královstvím, avšak samo zůstane navěky, neboť jsi viděl, že se utrhł ze skály kámen bez zásahu rukou a rozdrtil železo, měď, hlinu, stříbro i zlato. Veliký Bůh dal králi poznat, co se v budoucnu stane. Sen je pravdivý a výklad spolehlivý. Da 2,37 – 2,45

Čtyři kovy

Dozvídáme se zde, že od dob Babylonské říše zde budou ještě tři, resp. čtyři celosvětové říše, které budou představovány třemi kovy, stříbrem, bronzem a železem. Ve stejné knize proroka Daniele se o něco dále dočteme, která království mají následovat:

Dvourohý beran, kterého jsi viděl, jsou králové mědští a perští. Chlupatý kozel je král řecký a veliký roh, který měl mezi očima, je první král. To, že se roh zlomil a místo něho vyvstaly čtyři, znamená, že vyvstanou čtyři království z toho pronároda, ale nebudou mít jeho sílu. Da 8,20 – 22

Jak potvrdila i historie, Babylon byl vystřídán Médo – Persií, když Kýros dobyl Babylon, a ta byla poražena Alexandrem Velikým, králem řeckým. Jeho říše se následně skutečně rozpadla na čtyři království. Po říši Řecka nakonec nastoupila říše Římská. Jednotlivé kovy, ze kterých byla socha postavena, tedy můžeme vidět takto:

Zlato – Babylón

Stříbro – Médo – Persie

Bronz – Řecko

Železo – Řím

Čtyři šelmy

Někteří teologové poukazují na skutečnost, že kniha Daniel má tzv. „chiastickou“ strukturu (podle tvaru řeckého Písmene „chí“). Ukazují, že struktura kapitol je symetricky členěna:

2. kapitola popisuje vidění o **světových říších**

3. kapitola popisuje **vysvobození** z ohnivé pece

4. kapitola popisuje **soud** na Nabukandesarem

5. kapitola popisuje **soud** nad Belšasarem

6. kapitola popisuje **vysvobození** ze lví jámy

7. kapitola popisuje vidění o **světových říších**

Z toho se dá usoudit, že kapitoly 2 a 7 popisují, z rozdílného úhlu, pohled na celosvětové říše. Nyní se tedy podívejme, jak Daniel popisuje světové říše v sedmé kapitole, a zda se skutečně jedná o stejná království.

Viděl jsem v nočním vidění, hle, čtyři nebeské větry rozbouřily Velké moře. A z moře vystoupila čtyři veliká zvířata, odlišná jedno od druhého. První bylo jako lev a mělo orlí křídla.

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

Viděl jsem, že mu byla křídla oškubána, bylo pozvednuto od země a postaveno na nohy jako člověk a dáno lidské srdce. Hle, další zvíře, druhé, se podobalo medvědu. Bylo postaveno tváří k jedné straně. Mělo v tlamě mezi zuby tři žebra a bylo mu řečeno: »Vstaň a hojně se nažer masa!« Potom jsem viděl, hle, další zvíře bylo jako levhart a mělo na hřbetě čtyři ptačí křídla. Bylo to zvíře čtyřhlavé a byla mu dána vladařská moc. „Potom jsem v nočním vidění viděl, hle, čtvrté zvíře, strašné, příšerné a mimořádně mocné. Mělo velké železné zuby, žralo a drtilo a zbytek rozšlapávalo svými nohama. Bylo odlišné ode všech předešlých zvířat a mělo deset rohů. Da 7,2 - 7

Prvním kovem je zlato. Daniel svědčí, že se jedná o Babylon, resp. jeho krále. O něm se dočteme, že prošel tvrdou boží školou. Čtvrtá kapitola popisuje, že když se pozdvihl ve svém srdci, byl vyhnán pryč od lidí, „*jeho tělo bylo skrápěno nebeskou rosou, až mu narostly vlasy jako perli orlům a nehty jako drápy ptákům*“ (Da 4,30). Poté však prošel podivuhodným procesem. Král se pokořil před Bohem, uvěřil v něho, a opět se ujal vlády. „*Tou dobou se mi vrátil rozum a ke slávě mého království mi opět byla vrácena má důstojnost a lesk. Moje královská rada a hodnostáři mě vyhledali, opět jsem byl dosazen do svého království a byla mi přidána mimořádná velikost. „Nyní tedy já Nebúkadnesar chválím, vyvyšuji a velebím Krále nebes. Všechno jeho dílo je pravda, jeho cesty právo. Ty, kteří si vedou pyšně, má moc ponížít“* (Da 4,33 - 34). Podobně lvu – králi zvířat – byla v sedmé kapitole „*orlí křídla*“ oškubána, bylo pozvednuto ze země a postaveno na nohy jako člověk a bylo mu dáno lidské srdce. To by mohlo ukazovat na stejnou věc: pohanský král zešílel, je spodobněn obrazem dravce – *orla* – nakonec činí pokání a kraluje již jako věřící. Šelmě jsou taktéž oškubána *orlí křídla* a dostává lidské srdce.

Druhým kovem je stříbro. Jedná se o dvě paže, Médskou a Perskou říši, které se spojily. V osmé kapitole je stříbro představeno jako dvourohý beran a zde by mělo být představeno jako medvěd.

Třetím kovem je bronz. Jedná se o Řeckou říši, která je popsána v osmé kapitole jako jednorohý kozel, kterému se jeden roh zlomil a místo něho vyrostly rohy čtyři. To velmi připomíná levharta, který měl čtyři hlavy. „*Bylo to zvíře čtyřhlavé a byla mu dána vladařská moc*“ (Da 7,6).

Čtvrtým kovem je železo. Osmá kapitola již čtvrtou říši nepopisuje. V sedmé kapitole se mluví o tom, že zvíře bylo příšerné a mělo deset rohů. „*Prohlížel jsem rohy, a hle, vyrostl mezi nimi další malý roh a tři z dřívějších rohů byly před ním vyvráceny. Hle, na tom rohu byly oči jako oči lidské a ústa, která mluvila troufal.*“ (Da 7,8).

Symbyly království

Z tohoto popisu můžeme usoudit, že jak kapitola druhá, tak kapitola sedmá knihy Daniel, popisují čtyři světové říše, čtyři kovy a čtyři šelmy, kterým Daniel sám dává jisté pořadí. Kovy popisuje jako království „*další..., třetí..., čtvrté*“ (Da 2,37 – 40) a šelmy jako království „*první..., druhé..., další..., čtvrté*“ (Da 7, 4-7). Počet i pořadí tedy odpovídají našemu popisu.

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

Je zvláštní, že jak kovy, tak šelmy vidí Daniel současně. Kovy tvoří sochu, a přestože království nahrazují ve své světovládě jedno druhé, tvoří jakoby jeden organismus. Taktéž přicházející království Mesiáše nedrtí jen poslední říši, neboť co kámen rozdrtil je: „*železo, hlína, měď, stříbro i zlato, a byly jako plevy na mlatě v letní době... a učiní konec všem těm královstvím*“ (Da 2,44). Taktéž šelmy vidí Daniel současně vystupovat z moře, jsou čtyři – stejně jako kovy – a mají taktéž své pořadí. Také přicházejí až k nadcházejícímu království Mesiáše: „*Ta čtyři veliká zvířata, to čtyři králové povstanou v zemi. Ale království se ujmou svatí Nejvyššího a budou mít království v držení až na věky, totiž až na věky věků.*“ (Da 7,17 – 18).

Je zde ještě jedna pozoruhodná shoda, a to, že nejprve je zničen čtvrtý kov, neboť se „*utrhl kámen a udeřil do železných a hliněných nohou sochy a rozdrtil je...*“ (Da 2,34), a stejně tak je nejprve zničeno čtvrté zvíře: „*Tu jsem viděl, že pro ta troufalá slova, která roh mluvil, viděl jsem, že to zvíře bylo zabito, jeho tělo zničeno a dáno k spálení ohněm.*“ (Da 7,11) Zbylé tři kovy, resp. tři šelmy, jsou zničeny následně. Kovy i šelmy mají několik společných věcí:

1. Vyskytují se vedle sebe a tvoří určitý celek,
2. kovy i šelmy představují jak říše, tak samotné krále,
3. Daniel jim udílí pořadí, která nám dovolí ztotožnit Babylon se lvem a Řecko s levhartem. Zde je totiž nápadná podobnost: Nabukadnesar se stává ze „zvířete“ člověkem a Řecko – bronz - mělo čtyři hlavy - krále,
4. jak kovy, tak šelmy docházejí až k soudu a jsou zničeny zároveň,
5. jako první je zničen čtvrtý kov – železo - a čtvrtá šelma.

Následující tabulka nám tedy rozšiřuje výklad druhé kapitoly o kapitolu sedmou a osmou.

2. kapitola	7. kapitola	8. kapitola	Světová říše
Zlato	Lev		Babylón
Stříbro	Medvěd	Dvourohý beran	Médo – Persie
Bronz	Levhart	Čtyřrohý kozel	Řecko
Železo	Bezejmenná šelma		Řím

Podíváme-li se zhruba na tuto tabulku, pak můžeme vidět, že druhá kapitola popisuje zvířata, která se nedají použít k práci. Lev, medvěd i levhart jsou šelmy, které nejsou domestikovatelné, na rozdíl od kapitoly osmé, kde jsou zobrazena zvířata domácí, která se navíc používají jako zvířata obětní. Jsem přesvědčen, že druhá a sedmá kapitola nám poukazuje na světský pohled: lesk a nespoutanost oněch králů a království. Tyto pasáže jsou též psány aramejsky. Naproti tomu osmá kapitola nám poukazuje, že i tito nespoutaní světští vládci, šelmy, jsou pevně v Božích otěžích, a ačkoliv jsou zaslepeni ve své pýše, jsou v rukou

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

Pána nebes jako potoky vod, které si Bůh naklání kam chce. Dodejme, že osmá kapitola je psána hebrejsky a z tohoto úhlu pohledu můžeme vidět, že Pán používá krále jako služebná zvířata k požehnání (Kýros) i k trestání (Antioch Epifanes) svého lidu. Proto jsou tyto říše: Médo - Persie – beran, i Řecko – kozel, z Božího pohledu (hebrejščina) spoutány Boží mocí k službě, zatímco ze světského pohledu, lesk kovu a nespoutanost šelmy, jsou pohledem lidským (aramejščina).

Naskýtá se zde však otázka, proč takto není spodobněn Babylon a Řím? Když psal Daniel osmou kapitolu, byla mu zjevena budoucnost. Navíc to bylo již za krále Belšasara a lev se srdcem člověka tak byl již minulostí. Ovšem stejný princip můžeme vidět i zde. Nespoutaný lev, král zvířat ze sedmé kapitoly, a král králů, zlato z druhé kapitoly, je v Božích rukou připodobněn k dobytku, zvířeti služebnému - „*pojídal rostliny jako dobytek*“ (Da 4,30). Byl také králem, který se pokořil a poznal, že to není jeho lesk a nespoutanost, která mu dává království, nýbrž Boží ruka, jak mu předpověděl Daniel: „*dokud nepoznáš, že Nejvyšší má moc nad lidským královstvím a že je dává, komu chce*“ (Da 4,22). Proto je také jako jediný popsán již ne jako šelma, ale jako lev s lidským srdcem, chodícím jako člověk.

Čtvrté království z pohledu knihy Zjevení

Nyní můžeme, za uplatnění striktní hermenautické poučky protestantů - vykládat Písmo Písmem - učinit předpoklad, že první tři kovy a zvířata představují Babylon, Médo-Persii a Řecko. U čtvrté říše však není v knize Daniel přímo popsáno, že se jedná o říši Římskou. Identitu čtvrté říše proto musíme hledat v jiných biblických knihách, které se zabývají eschatologií.

Obecně se má za to – což dosvědčují církevní otcové i středověcí reformátoři – že malým rohem (Da 7,8) je antikrist, který vyrosté z deseti království. Porovnejme proto tuto desetirohou šelmu s desetirohou šelmou z knihy Zjevení.

Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích a sedmi hlavách; na těch rozích deset královských korun a na hlavách jména urážející Boha. Ta šelma, kterou jsem viděl, byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda a její tlama jako tlama lví. A drak jí dal svou sílu i trůn i velikou moc. Zj 13,1-2

Deset rohů, které jsi viděl, je deset králů, kteří se ještě vlády neujali, ale v jedinou hodinu přijmou královskou moc spolu se šelmou. Budou zajedno ve svých úmyslech a svou sílu i moc dají té šelmě. Ti budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, protože je Pán pánů a Král králů; ti, kdo jsou s ním, jsou povolání a vyvolení a věrní. Zj 17, 12-14

Už na první pohled můžeme vidět, že stejně jako čtvrtá šelma ze sedmé kapitoly Daniele, i šelma z 13. kapitoly Zjevení, povstává „*z moře*“, což je v Bibli obraz národů. Obě mají deset rohů, o kterých Daniel i Jan svědčí, že se jedná o deset králů, kteří se naráz ujmou vlády. „*Deset rohů, které jsi viděl, je deset králů, kteří se ještě vlády neujali, ale v jedinou hodinu přijmou královskou moc spolu se šelmou*“. (Zj 17,12) „*A deset rohů - z toho království povstane deset králů. Po nich povstane jiný, ten se bude od předchozích lišit a sesadí tři krále*“ (Da 7,24). Jan uvádí, že těch deset králů se ujme vlády najednou, v jednu hodinu.

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

Podobnou věc ukazuje i Daniel, když popisuje, že antikrist sesadí „*tři krále*“. Sesadit tři krále během jediného vládnutí je možné jen tehdy, když tito králové vládou ve stejné době. Můžeme z toho učinit závěr, že Daniel i Jan popisují stejnou, čtvrtou šelmu, celosvětovou říši, ve které se ke konci jejího kralování ujme v jednom okamžiku vlády deset králů.

Daniel i Jan poukazují ještě na jednu pozoruhodnou shodu. Šelma nepředstavuje jen říši nebo království deseti králů. Představuje i jedno kralování. „*Ta čtyři veliká zvířata, to čtyři králové povstanou v zemi*“ (Da 7,24). Čtvrté zvíře je tedy podle Daniele nejen královstvím, ale i králem. Taktéž Jan odděluje šelmu od deseti králů: „*A těch deset rohů, které jsi viděl, i ta šelma...*“ (Zj 17,16). Apokalyptická ortodoxie počínaje Polykarpem, přes Luthera až k dnešním evangelikálům vidí v obou šelmách, resp. v jejím rohu, antikrista. To by nám mohlo být dostatečným důkazem k tomu, abychom obě šelmy ztotožnili.

Vyvstává zde ještě jedna podobnost. Už jsme viděli, že rohy šelem i končetiny sochy naznačují krále, resp. království. Hlava je babylonský král. Dvě paže naznačují Médské a Perské království, stehna by v tomto kontextu mohla naznačovat západořímskou a východořímskou říši a prsty jejích deset království před koncem světa. Daniel zde ukazuje podivuhodnou věc: „*Čtvrté království bude tvrdé jako železo, neboť železo drtí a drolí vše, a to království jako železo, které tříští všechno, bude drtit a tříštit. Že jsi viděl nohy a prsty dílem z hrnčářské hlíny a dílem ze železa, znamená, že království bude rozdělené a bude v něm něco z pevnosti železa, neboť jsi viděl železo smíšené s jílovitou hlínou*“ (Da 2,40-41). Železná stehna ze železného monolytu a železné nohy s prsty dílem z hlíny a dílem ze železa zde Daniel popisuje jako čtvrté království. To by nasvědčovalo tomu, že pevná a tvrdá říše se v závěru rozpadne, možná na jednotlivé národy, možná je zde náznak národních států. „*Že jsi viděl železo smíšené s jílovitou hlínou, znamená, že se bude lidské pokolení mísit, avšak nepřilnou k sobě navzájem, jako se nesmísí železo s hlínou*“ (Da 2,43).

Nejedná se zde o demokracii. Nad celou říši vládne antikrist, který lidi nutí, aby jej uctívali. Na první pohled by se mohlo zdát, že tam, kde se lidé nemísí a nemohou k sobě přilnout, nemůže být totalita. Pravý opak je však pravdou. Národy stalinského Ruska nebo Hitlerovy Velkoněmecké říše k sobě taktéž nepřilnuly. O to větší krutovláda musela nad uměle sjednocenými národy nastat, aby despota udržel říši na uzdě.

Jan zde také píše, že šelma „*byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda a její tlama jako tlama lvi*“ (Zj 13,2). Při tomto popisu nás bezděčně napadne lev, medvěd a levhart ze sedmé kapitoly Daniele. Jak jsme již uvedli, kovy i šelmy zde nějakým způsobem přetrvávají až do Kristova příchodu. Nezapomeňme, že Jan ve stejné kapitole, kde popisuje šelmu, praví o nevěstce: „*Babylón veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi*“ (Zj 17,5). Zlatá hlava je zde stále duchovně přítomna. Svědčí o tom i skutečnost, že Persie i Řecko měly svá duchovní, duchovní knížactva, jak říká anděl Gabriel Danielovi: „*Nyní se opět vrátím, abych bojoval s ochráncem Peršanů. Odcházím, a hle, přichází ochránce Řeků*“ (Da 10,20). Tato knížactva jistě nezmizela se zánikem těchto říší. Nemusí se však nutně jednat jen o duchovní vlivy, i když Jan takto vliv Babylónu dokazuje. Může to ukazovat i na geografickou rozlohu budoucího území antikrista, což by znamenalo prakticky celý svět. Jiní se přikláníjí

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

k možnosti, že tato království budou obnovena, jak můžeme např. vidět v Iráku a v Iránu (Babylon, Persie). Ať je to jakkoliv, vliv těchto říší je trvalý.

Z tohoto úhlu, ztotožníme-li druhou a sedmou kapitolu starozákonní knihy Daniel, je rovněž nápadné, že socha měla hlavu ze zlata, což je lev; paže ze stříbra, což jest medvěd; trup z bronzu, což jest levhart. Podobně i šelma ze zjevení má tlamu lví, tlapy medvěda a tělo levharta. Stejně tak jako socha představuje jako celek určitý systém, není-tomu jinak u šelmy z novozákonní knihy Zjevení.

Vláda

Zastavme se nyní u čtvrtého kovu poněkud déle a zkontrolujme, zda můžeme železo ztotožnit s Římskou říší a čtvrtou šelmou se sedmé kapitoly Daniele. Daniel píše, že čtvrté zvíře bylo „*strašné, příšerné a mimořádně mocné*“ (Da 7,7). O železe Daniel píše, že „*čtvrté království bude tvrdé jako železo, neboť železo drtí a drolí vše, a to království jako železo, které tříští všechno, bude drtit a tříštit*“ (Da 2,40). Obojí popis ukazuje na krutovládu, která se nedá s předcházejícími říšemi srovnat.

Povšimněme si také, že Daniel neodděluje „*stehna ze železa, nohy dílem ze železa a dílem z hlíny*“ (Da 2,41) jako dvě odlišná království, ale dále je popisuje jako jedno, „*čtvrté království*“ (Da 2,40). Také jsme si řekli, že desetirohou šelmu z knihy Daniele můžeme ztotožnit s desetirohou šelmou z knihy Zjevení. A právě kniha Zjevení nám pro identifikaci šelmy dává podstatnou informaci, která je zakódována v nevěstce, která na šelmě jede.

Anděl mě odvedl ve vytržení ducha na poušť. Tu jsem spatřil ženu sedící na dravé šelmě nachové barvy, plné rouhavých jmen, o sedmi hlavách a deseti rozích. Zj 17,3

Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; v ruce držela zlatý pohár, plný ohavností a nečistoty svého smilství, a na čele měla napsáno jméno - je v něm tajemství: "Babylón veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi." Viděl jsem tu ženu, zpitou krví svatých a krví Ježíšových svědků. Velice jsem užasl, když jsem ji viděl. Ale anděl mi řekl: "Čemu se divíš? Já ti odhalím tajemství té ženy i té sedmihlavé a desetirohé šelmy, která ji nese. Ta dravá šelma, kterou jsi viděl, byla a není; vystoupí ještě z propasti, ale půjde do záhuby. A užasnou ti obyvatelé země, jejichž jméno není od založení světa zapsáno v knize života, až uvidí, že ta dravá šelma byla a není, a zase bude. Ať pochopí ten, komu je dána moudrost. Sedm hlav je sedm pahorků, na nichž ta žena sedí, a také sedm králů: pět jich padlo, jeden kraluje, jeden ještě nepřišel. Až přijde, bude smět zůstat jen nakrátko. A ta dravá šelma, která byla a není, je osmý král, a přece jeden z těch sedmi; jde však do záhuby. Zj 17, 4-11

A řekl mi: "Vody, které jsi viděl, nad nimiž ta nevěstka sedí, to jsou národy, davy, rasy a jazyky. A těch deset rohů, které jsi viděl, i ta šelma pojmu nevěstku v nenávisť, oberou ji o všecko až do naha a budou rvát její tělo a spálí ji ohněm. Neboť Bůh jim vložil do srdce, aby provedli jeho záměr, řídili se jedním úmyslem a odevzdali šelmě svou královskou moc, dokud se nedokoná, co Bůh řekl. Ta žena, kterou jsi viděl, je veliké město, panující nad králi země. Zj 17, 15-18

Nevěstka má na čele nápis „*Babylón veliký*“ a dále je o ní dále řečeno, že „*ta žena je veliké město*“, a také, že „*sedm hlav je sedm pahorků, na nichž ta žena sedí*“. Když apoštol Petr psal dopis z Říma, zakončil jej pozdravem: „*Pozdravuje vás vaše spoluvyvolená, která je*

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

v *Babylónu*“ (1P 5,13). Zároveň existuje město, které se rozkládá na sedmi pahorcích, a tím městem je Řím. Jedním z těchto pahorků je Vaticanos – doslova: místo věštění.

Je však nutné zde oddělit dvě věci: sedm pahorků patří k šelmě, ale městem je nevěstka. Neboli území je představeno šelmou, říší, a město – v Bibli často spojováno s duchovním principem – je nevěstka. K nevěstce se ještě vrátíme, nyní se z tohoto úhlu podívejme podrobněji na šelmu. Vidíme, že je spjata s místopisným Římem (zatímco nevěstka s jeho duchovním odkazem). Možná by nás mohlo napadnout, proč apoštol Petr a Jan píší tak tajemně. Oba své epištoly psali právě v době Římské říše, kde byli křesťané obviňováni ze vzpoury proti císaři. Např. Neron, který zřejmě zapálil Řím, vymyslel legendu, že Řím podpálili křesťané na základě křesťanského učení (zřejmě Petrovy epištoly), že svět bude zničen ohněm. Pro Petra i Jana proto bylo velmi nebezpečné otevřeně nazvat Římskou říši šelmou, která půjde do záhuby a jejího císaře nazvat antikristem.

Máme zde však jeden zdánlivě neřešitelný problém. Západořímská říše zanikla někdy kolem 5. století a byzantská okolo 12. století (někteří poukazují na to, že titul císař „Svaté říše Římské, národa Německého“, se používal ještě počátkem 19. století.) V každém případě však Římská říše přestala existovat. Daniel však vidí jakási dvě údobí, která – jak už jsme předeslali – nazývá čtvrtým královstvím. Je to období železa a období železa a hlíny, které je ukončeno deseti prsty. Také jsme si již řekli, že šelmy představují jak říše, tak jejich krále. Je tedy někde napsáno, že by říše přestala existovat a znovu vznikla? „*Ta dravá šelma, kterou jsi viděl, byla a není; vystoupí ještě z propasti, ale půjde do záhuby. A užasnou ti obyvatelé země, jejichž jméno není od založení světa zapsáno v knize života, až uvidí, že ta dravá šelma byla a není, a zase bude.*“ (Zj 17, 8) Jan ukazuje, že existuje období, kdy říše byla, poté přestala existovat a nakonec zase vznikne. Podíváme-li se na věc z toho pohledu, je možné, že zde Jan míní období železa (byla) a období směsi železa a hlíny (bude).

Ať už se na čtvrté zvíře, resp. kov, díváme z kteréhokoliv zde popsaného úhlu, vidíme v něm historickou i budoucí Římskou říši. Historickou – železný monolyt, a budoucí směs železa a hlíny, jejíž vrcholem bude náhlé rozdělení do deseti království a krutovládu antikrista, který tři krále zlikviduje, než bude sám zahuben.

Geografie

Jak jsme již předeslali, udržet po hromadě království, která se spolu nemísí je nadlidský úkon. Již starověcí římscí císařové měli problém Římskou říši udržet pohromadě. Uvědomoval si to i císař Diocletianus, který jednotnou říši rozdělil mezi čtyři vládcy (tetrarchie). Církev tehdy procházela velice těžkým pronásledováním. Jedním ze čtyř vládců byl i Constantinus. Jeho syn Constantín se poté stal vládcem západořímské říše a velmi brzy si uvědomil, údajně na základě nebeského zjevení, že zvítězit může jen ve jménu Boha, jehož následovníci přecházeli jeden pogrom za druhým, a přesto jich bylo v celé říši deset procent. Jednotícím prvkem celé Římské říše se tak stala, již ve čtvrtém století po Kristu, církev a víra. Když z křesťanství začaly plynout hmotné statky, záhy se k němu přihlásilo devadesát procent obyvatel.

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

Moc římského biskupa, která byla jednou ostatními biskupy uznána, jindy nikoliv, vždy podle toho, jak se ostatním biskupům hodilo, začala narůstat. Tato autorita byla umocněna i pozicí Říma, který měl již ve své pohanské minulosti pověst božího města. Existuje legenda, že Constantinus onemocněl malomocenstvím a byl uzdraven biskupem Silvestrem. Constantin z vděčnosti proto opustil Řím a předal tak biskupovi Lateránský palác a římské církvi natrvalo daroval všechny provincie města Říma. Římské a kanonické právo mluví o tzv. „donaci“, listině, podle které Constantin daroval biskupu Silvestrovi moc císařskou, věčné panství nad Římem a Itálií a právo nejvyššího soudce. Později se prokázalo, že donační listina je podvrh – což připouští i římská církev - avšak od této doby papežové nárokují duchovní dohled nad celým křesťanstvem, a taktéž vlastnictví Říma a jeho okolí.

Když byl Řím v 8. století utiskován Langobardy, obrátil se římský biskup, v té době již titulovaný jako papež, o pomoc na franského krále Pipina Krátkého, kterému na trůn dopomohl Štěpánův předchůdce, papež Zachariáš. Pipin před Štěpánem poklekl, a ten jej na oplátku znovu korunoval a předložil mu podvrženou Constantinovu donaci. Pipin neváhal a Langobardy srovnal se zemí. Langobardie se tak na oplátku stala franským lénem a celá střední Itálie byla, tentokrát Pipinovou donací, přidělena papežskému stolci. Po Pipinově smrti hrozil Římu další vpád Langobardů. Papež Hadrianus se obrátil na Pipinova nástupce Karla Velikého a historie se opakovala. Po Hadrianově smrti byl papežem zvolen Lev III., který proslul tím, že za úplatu propůjčoval církevní hodnosti. Za to byl napaden a zostuzen. Na zásah Karla byl však ospravedlněn, když učinil místopřísežné prohlášení o své nevině. Lev na oplátku Karla v kostele korunoval a nechal provolat: „Ať žije a vítězí král Augustus, korunovaný Bohem, velký a mírotvorný císař Římanů!“ Toto je počátek „Svaté říše Římské“.

Karlův syn Ludvík - za asistence Karla, kterému se protivilo, aby papež udílel světskou moc - se korunoval, jako o tisíc let později Napoleon, sám. Avšak i Ludvík nakonec korunovaci z rukou papeže o tři roky později, po smrti otce, přijal a dokonce se papeži třikrát poklonil. Od této doby se papežská moc stává stejně ukrutná, jako byla moc prvních pohanských císařů tohoto století. Podzemní křesťanská hnutí, jako pozdější protestantismus, jsou krutě likvidována. Katolickou inkvizicí údajně zahynulo na čtyřicet milionů pravověrných křesťanů. Nakonec, roku 1155, udílí německý král a římský císař, Fridrich Barbarosa, říši oficiální název „Svatá říše Římská“. Římská církev, pod vedením papeže, iniciuje křížové výpravy proti husitům, albigenským, valdenským. Až v roce 1806, na nátlak Napoleona, Svátá říše Římská národa Německého oficiálně zaniká. Mocenské ambice papežů stát v čele jednotného kontinentu pak ideově sjednocovala a zaštiťovala spiritualita římské církve.

Tu přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm nádob, a promluvil ke mně: "Pojď se mnou, ukážu ti soud nad velikou nevěstkou, usazenou nad vodami, se kterou se spustili králové světa a vínem jejího smilství se opíjeli obyvatelé země." Anděl mě odvedl ve vytržení ducha na poušť. Tu jsem spatřil ženu sedící na dravé šelmě nachové barvy, plné rouhavých jmen, o sedmi hlavách a deseti rozích. Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; v ruce držela zlatý pohár, plný ohavností a nečistoty svého smilství, a na čele měla napsáno jméno - je v něm tajemství: "Babylón veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi." Viděl jsem tu ženu, zpitou krví svatých a krví Ježíšových svědků. Velice jsem užasl, když jsem ji viděl. Zj 17,1-6

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

Pro své „smilstvo s králi země“, okázalost, přepych, světskou moc, krutá pronásledování křesťanů, jako i biblickou identifikaci města Říma se sedmi pahorky a „Babylónem velikým“, byla nevěstka ze sedmnácté kapitoly Zjevení Tergundem, biskupem z 9. století nebo Arnulphusem, biskupem z 10. století, hnutími Valdenských a Albigenských, a reformátory Husem, Lutherem, Calvinem nebo novodobými kazateli např. Spurgeonem, identifikována jako římskokatolická církev. Tito pisatelé vlastně navázali na pozdní židovskou apokalyptiku, kde Řím, pro svoji tvrdost ke starozákonním svatým, byl nazván Babylónem.

Identita

Pokusili jsme se dokázat, že mimořádně krutá šelma, kterou viděl Daniel a Jan, je antikrist, který se ke konci časů bude za pomoci římské církve, jednotícího prvku své politické moci, snažit sjednotit, či obnovit zaniklou a rozdrobenou „Svatou říši Římskou“. Jaká je však duchovní podstata Babylonu, proč se nejedná o Kristovo evangelium? Existuje mnoho dobrých knih a studií, které se tím zabývají. Některé byly sepsány za reformace, jiné spatřily světlo světa až nyní. Protože není účelem této studie se tímto zabývat, zmiňme jen na okraj některá fakta. Biblický Babylón, jehož nápis – což je, věříme, myšleno duchovně - nese nevěstka na čele, je již od dob Nimroda symbolem vzpoury vůči Bohu a následného soudu a zmatku.

Celá země byla jednotná v řeči i v činech. Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru pláň a usadili se tam. Tu si řekli vespolek: "Nuže, nadělejme cihel a důkladně je vypalme." Cihly měli místo kamene a asfalt místo hlíny. Nato řekli: "Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi." I sestoupil Hospodin, aby zhlédl město i věž, které synové lidští budovali. Hospodin totiž řekl: "Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. Nuže, sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli." I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města. Proto se jeho jméno nazývá Babel (to je Zmatek), že tam Hospodin zmátl řeč veškeré země a lid rozehnal po celé zemi. Gn 11, 1-9

Vzpouza člověka obvykle vedla ke sjednocování: „*Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a pomazanému jeho*“ (Ž 2,2). Padlý člověk touží něco velkého vykonat ve svém jménu, vystavět si pomník, vytěsnit ze své mysli závislost na Všemohoucím Bohu, před kterým by se cítil malý a nepatrný a musel by si spolu s přiznáním jeho existence uvědomit i jeho morální nárok, kterému se padlá přirozenost člověka zdráhá podřídit. Lidé se vždy, aby překřičeli hlas svého svědomí, obklopovali lidmi stejně smýšlejícími, stejně pyšnými a nespoutanými. Člověk buduje velkoměsta, avšak cítí se v nich ještě více ztracen. Tato města se stávají budoucími baštami modlářství a stejně tak v posledku baštami ateismu. Ve druhé kapitole knihy Daniel vidíme nádhernou slávu a lesk kovů, které představují jednotlivé „nadmárodní“ říše, alespoň tak to viděl nevěřící Babylonský král ve svém snu, a proto nechal vystavět sochu, která zobrazovala jeho moc, aby se jí lidé klaněli. Podobně bude jednat antikrist (Zj 13,15). Daniel však tyto říše vidí jako šelmy. Z Božího pohledu se však jedná o služebná zvířata, která naplňují jeho vůli. Z tohoto trojího pohledu se musíme na dějiny dívat i my. To co svět oslňuje svojí okázalostí, to ohrožuje křesťany svojí dravostí, ale

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

to samé slouží k uskutečňování Boží vůle. Když jsme oslněni budováním různých soudobých říší, pamatujme, že jsou to šelmy, které se jednou postaví proti nám, avšak uvědomme si, že jsou, ať chtějí, či ne, zapraženy do božích popruhů, aby vykonaly jeho dílo, mnohdy dílo soudu.

Boží vůle pro lidská pokolení je však jiná. On ví, že člověk potřebuje pevné hranice, omezení, která jsou pro něho bezpečím. Všude, kde jsou pevné zdi a mantinely, tam je z jedné strany omezení, bránící člověku konat zlo, a z druhé strany je těmito zdmi člověk chráněn. Bůh vystihl zvrácenost lidského srdce, toužícího po jednotě, když pravil: „*Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést*“ (Gn 11,6). Nikdy v historii tyto snahy o nadnárodní jednotu k ničemu dobrému nevedly. Boží řešení na uspořádání lidské společnosti je tedy zcela opačné. Vystihl jej apoštol Pavel na Athénském areopágu, když pravil:

On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel. Bůh to učinil proto, aby jej lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko.
Sk 17,26-27

Tato slova jednou provždy určila směr konzervativní politiky: *Suverenita v rámci ohraničeného celku* vede člověka k Bohu. Dnes jsme všude svědky snahy opačné: *ztráta suverenity v rámci sjednocení*. Bůh však předkládá člověku omezení, hranice, Babylon zdi a hranice boží a krade člověku identitu. Zdi a omezení dávají padlému člověku tři jistoty: 1. zamezují mu konat zlo, 2. chrání ho před zlem druhých, 3. dávají mu v rámci jeho omezení suverenitu nad jeho podílem, 4. jednotlivé subjekty se vzájemně drží v rovnováze. Boření zdí činí pravý opak: 1. dovoluje člověku škodit, 2. dovoluje člověku být poškozen, 3. bere člověku suverenitu a soukromí, 4. chybí zde rovnováha před nekontrolovatelným šířením zla.

Babylon měl však i své vlastní doktríny. Je historicky dokázáno, že babylonská věž byla ve skutečnosti svatyní boha Bála. Nechal ji vystavět Nimrod se svou manželkou Semiramis. Nimrod sám se považoval za božího syna, který nikdy nezemře. Možná nám to připomíná: „*nikoliv nezemřete... ale budete jako bohové*“ (Gn 3,5). Byl však jen smrtelným člověkem. Jeho těhotná žena po Nimrodově smrti proto prohlásila, že se Nimrod přetěvil do jejího dítěte a že tak porodí božího syna. Nechala se dokonce uctívat jako bohorodička a později bohyně. Často byla zobrazována jako matka s dítětem v náručí. Tyto fresky byly objeveny v Babylóně na kamenech svatyní. Do Babylónského kultu se člověk již rodil a znamením mu bylo, že již jako novorozenec, byl pokropen slanou vodou.

Dalším aspektem, který Bůh Izraeli nikdy nedovolil, a který se v Babylóně ujal, bylo soustředění politické a duchovní moci do rukou jediného člověka. Když chtěl král Uzijáš obětovat v chrámu, což byl úkol velekněze, byl raněn malomocenstvím. Také Ježíš, až byl skutečným Božím synem, odmítl světskou vládu, jež se mu nabízela. Byl to však satan, který mu tento starý trik, na který Nimrod ochotně přistoupil, nabídl. Pro duchovního člověka je velmi lákavé sáhnout po světské moci, stejně tak, jako je pro politika nanejvýš lákavé zavádět duchovno do politiky. Obojího jsme v poslední době hojně svědky. Nimrodův kult tedy soustřeďoval kultovní i světskou moc do jedné ruky. Zde je ovšem nutné zdůraznit, že

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

věřící člověk může být politikem (Josef a Daniel), to je rozdíl. Zde jde o směšování moci světské a církevní.

Když byli lidé rozehnáni, tento kult zavlekli do Říma ještě před tím, než se jej zmocnili papežové a většinu babylonských principů pak můžeme vidět v papežství a v katolické církvi. V současné době jsme dokonce svědky toho, že křesťané volají po sjednocování národů, po globalizaci, modlí se, aby se politici zmocňovali duchovních pravomocí a naopak, aby duchovní vstupovali do politiky. Římský katolicismus je shledáván jako vhodné a sjednocující náboženství národů. Jednota je slavena nadevše.

Stojíme na prahu nového Babylóna? Je však jen hrstka těch, kteří jsou ochotni slyšet. Starodávná proroctví přímo ožívají přes našima očima a křesťané nejenže nevidí, ale dokonce, jako kdysi římská církev, se na budování Babylóna aktivně podílí.

Prognóza?

Vždy, když chceme poznat budoucnost, podívejme se do Bible a do historie. Bible nám ukazuje, že nás čeká oživení Římské říše. S touto říší neměli problém jen křesťané, ale i židé. Již první vyznání víry svědčí o tom, že Ježíš „trpěl pod Pontským Pilátem.“ Římská okupace Palestiny nebyla zrovna procházkou růžovým sadem. Když se však podíváme do knih Makabejských, vidíme zde, že to nebyli Římané, kteří by se Izraeli podbízel, byli to Izraelité sami, kdo Římany vyhledali. Můžeme se zde dočíst, že Izraelité, ač byli královstvím, velmi obdivovali římský senát. Podívejme se, jaká slova přiměla Judu Makabejského, aby s Římany vstoupil do smlouvy:

Za krále ustanovují, komu sami chtějí pomoci na trůn, a sesazují, koho chtějí; tak velké moci dosáhli. Při tom všem si však ani jeden z nich nenasadí diadém a neoblékne se do purpuru, aby si jím dodal lesku. Ustavili si senát a každý den se jeho tři sta dvacet jeho členů radí o všem, co se týká správného chodu věcí a záležitostí všeho lidu. Každý rok svěčují vládu jednomu člověku. Ten panuje nad celou zemí a všichni ho poslouchají bez závisti nebo žárlivosti. 1. Mak 8, 13-16

Římané blahosklonnými řečmi vůči Izraelcům nikdy nešetřili. Je však zvláštní, že poté, co Izraelci uzavřeli s Římany společnou smlouvu o vojenské pomoci, nikde se nedočteme, že by Izraeli nějak vojensky pomohli, krom několika výhrůžných nót, poslaných řeckým okupantům. Nakonec byli židé římskou spravedlností tak okouzleni, že se potomci velekněžské rodiny (!) Aristobul a Hyrkanos obrátili na římského vojevůdce Pompeja s prosbou o pomoc ve státně-správních záležitostech. Totéž učinil i židovský lid. Tímto de-facto sami Izraelité požádali o připojení Izraele k římské říši. V té době existovala jen hrstka těch, kdo se stavěli na odpor, když Pompejus obsazoval Jeruzalém.

Nyní se podívejme na historické skutečnosti, které zaslepily židům oči natolik, že dobrovolně přistoupili na anexi svého území říši, kterou židovská i křesťanská apokalyptika považuje za nejukrutnější diktaturu v historii dějin spásy.

1. Římský senát (dnes bychom řekli nadnárodní parlament) a lidská kontrola nad mocí císaře dávala naději, že tato říše se nikdy nemůže zvrátit v diktaturu.

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

2. Přátelská povaha římské říše s radostí ratifikovala všechny vojenské smlouvy o spolupráci, ke kterým se Izrael dobrovolně zavazoval.
3. Neblahá zkušenost Izraele s Babylonskou a Asyrskou nadvládou v minulosti, kdy se žádný sousední stát Izraele vojensky nezastal, židy vedl k přesvědčení, že členství ve vojensky a ekonomicky silné alianci je uchrání před Řeky a Peršany.
4. Římská říše se netvářila uzurpátorsky a svým koloniím, z nichž se některé, zvláště jižní, připojovaly dobrovolně, dokonce udílela možnost být účastníky jedné měny a mít římské státní občanství.
5. Chudší země impéria dostávaly příspěvky ze zpočátku štědré státní pokladny.
6. Stabilní právní systém nabízel zaostalejším zemím převzít relativně pevný právní řád.

Nyní se však podívejme, co se z těchto, jistě na první pohled líbivě vypadajících bodů, nakonec vyvinulo:

1. Senát byl v Římě a rozhodoval vždy ve prospěch Říma. Jeho komplikovaná a početná struktura byla nakonec pouhým úplatným loby bohatých provincií, a tato neprůhledná struktura dovolila císaři uplatňovat svoji téměř absolutistickou pravomoc. Za nejhorších císařů Nerona i Caliguly byl senát bezmocnou loutkou úplatných politiků. Malé kolonie byly vyřazeny ze hry.
2. Ačkoliv měl Izrael nejméně dvě smlouvy s Římem, uzavřené zástupci Makabejských přímo v senátu, Řím nikdy nepodnikl nic, z čeho by neměl prospěch, a pokud bylo Řecko silné, krom výhrůžných nót nikdy se Jeruzaléma vůči Seleukovcům nezastal. Babylon, Persie i Řecko byly nakonec pro židy snesitelnější, než útlak Říma, u kterého hledali zpočátku vojenskou pomoc.
3. Ačkoliv byl Antioch Epifanes Řek, který znesvětil svatyni, byla římská krutovláda pozdějších císařů mnohem delší a tvrdší.
4. Účast na jedné měně nakonec nevedla u kolonií k žádným výhodám. Byl to jen trik, jak účelněji a bez průtahů a převodů vybírat daně a kolonie zotročovat. Měna, na kterou kolonie dobrovolně přistupovaly, se tak stala oprátkou, do které židé dobrovolně strčili hlavu. Nenávisť k celníkům a jejich metodám, můžeme dobře vidět i v Evangelích. Ze státního občanství se stal předmět kupčení.
5. Ačkoliv chudší vazalské kolonie dostávaly příděl ze státní pokladny, bylo to na úkor bohatších oblastí tvrdým přerozdělováním. Takováto politika vždy nakonec vede k celkové chudobě. Kdo peníze dostává zdarma, přestane pracovat neboť ztratí motivaci, a kdo tvoří statky ze kterých nic nemá, ztratí motivaci taktéž. Chudoba je nevyhnutná, neboť nakonec není co přerozdělovat.
6. Právní řád, který byl inkorporován, a kterému málokdo porozuměl, vedl ke svévolnému výkladu práva, kterému nejlépe rozuměli Římané, a proto se tento systém stal jen dalším nástrojem vykořisťování kolonií impériem.

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

Není třeba historicky dokládat soužití Izraele s Římskou říší. Výsledek byl jediný: naprostá ztráta státní suverenity, vzpoury a jejich krvavé potlačení. O několik století později nastala krutá pronásledování křesťanů Neronem, Diocleciánem a dalšími. Následovalo ustavení státního „křesťanského“ náboženství na babylonských principech, krutovláda papežů, křížové výpravy a opět krutá pronásledování křesťanů. Ještě několikrát se v historii snažili vládcí jako Fridrich Barbarosa, později Napoleon nebo Mussolini historická území západořímské říše, mnohdy spolu s intrikami papežského kléru, obnovit, avšak vždy to skončilo neblaze. Diktatura a prolévání krve svatých. Dnes stojíme opět před podobnými principy. Papež volá po jednotě křesťanstva pod jeho vedením (jakoby starý podvrh s Constantinovou donací), státy uzavírají konkordáty s Vatikánem. Opět se slibují „makabejské výhody“ ...,

Pokusme se proto nyní podívat na historické území dnešní i zamýšlené Evropské Unie a srovnáme šest bodů, které vedly židy k připojení k impériu, s nadějemi, které od evropského superstátu očekáváme.

POLITOLOGICKO PRÁVNÍ ČÁST

Vladimír Bíba (únor 2003)

Rizika vstupu ČR do Evropské unie

Od doby stavby Babylonské věže byla v padlém lidstvu zřetelně přítomna touha po sjednocení. Jak ukazuje Písmo, tato snaha měla obvykle specifický účel a motiv: Ž 2,2 „Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a pomazanému jeho.“ V současné době se připravuje referendum, které má rozhodnout o vstupu ČR do Evropské unie. Přitom vstup do EU představuje zcela zásadní změnu v mezinárodním postavení našeho státu a rozhodujícím způsobem ovlivní život jeho občanů. Nahlédněme tedy do krátké historie starého kontinentu a posuďme snahy evropských představitelů o dosažení jednotné Evropy. Podívejme se na důsledky, které má tato snaha pro jednotlivé státy a jejich občany a také na pravděpodobné následky pro církve.

Krátký přehled historie pokusů o sjednocení Evropy

Jako první nadnárodní říši v Evropě můžeme vidět říši Římskou. Okupaci Palestiny v biblických dobách, jakožto i krutá pronásledování prvních křesťanů římskými vládci můžeme rozeznat již v listech Nového zákona, stejně jako i v pozdějších spisech církevních otců. Na Římskou říši měla později navazovat Svatá říše římská, která byla založena na myšlence sjednocení Evropy do jedné říše, duchovně podřízené papeži. Tato univerzalistická koncepce, prosazovaná po staletí katolickou církví, hlásala sjednocení všech lidí (resp. národů) do jednoho státního útvaru, jehož panovník (světský vládce) by byl duchovně podřízen papeži. Tato teorie dvou mečů, z nichž ten duchovní (katolická církev) je nadřazen světskému (panovník) byla nejjasněji vyjádřena v papežské bule Unam sanctam a ačkoli tato bula byla později odvolána, provázely snahy katolické církve o vládu nad sjednocenou Evropou celá staletí. K pokusu o sjednocení Evropy došlo například již v ottonském césaropapismu (nejvíce u Otty I.) a poté se o sjednocení snažili i ostatní císaři Svaté říše římské. V dalších staletích stále docházelo k zápasu mezi mocí světskou, reprezentovanou římskými císaři (nebo králi) a mocí duchovní, reprezentovanou papeži. Snahy o césaropapismus a proti nim stojící snahy o papocésarismus byly právě vedeny ideou sjednocení Evropy pod jednu univerzální vládu. V době své největší síly si Svatá říše římská v krutosti se svojí předchůdkyní v ničem nezadala. Na krutovládu papežů a s nimi spojených světských panovníků doplatila celá křesťanská hnutí, jako byli valdenští, ale i jiná neortodoxní hnutí, např. albigenští, kteří byli vyvražďeni křížovými výpravami. Další perzekvovanou skupinou byli Židé. Po definitivním zániku SŘŘNN 1806 se idea jednotné Evropy načas rozplynula. Územně byla oživena až německou expanzí, která vyústila do 1. světové války a následně ožila v myšlenkách Hitlera a Mussoliniho, resp. v myšlenkách nacismu a fašismu.

Mnoho z těchto snah o nadnárodní uspořádání Evropy nemůžeme pochopit bez porozumění pojetí německé státnosti a tomu odpovídajícímu pojetí národa, nezakládající se na příslušnost

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

k samostatnému, svrchovanému státu, nýbrž na příslušnosti k německému národu, resp. k „německé krvi“. Jinými slovy: Němcem není ten, kdo se narodil na území Německa, nýbrž ten, kdo se narodil německým rodičům. Jde o pojetí národa, kdy je příslušnost k národu daná jazykem a „krví“, popřípadě kulturními faktory. Toto pojetí je v protikladu k politickému pojetí národa jako společenství občanů určitého svrchovaného státu (bez ohledu na jejich jazyk, jejich předky – „krev“ a další faktory). Za skutečného Němce se tak považuje nejen dítě německých rodičů narozených v Berlíně, ale i dítě německých rodičů narozené v Liberci, či v Praze. Tak mnohokrát v historii docházelo k situacím, že Němci za své území považovali oblasti, které sice patřily k územím jiných států, avšak byly osídleny většinou Německého obyvatelstva. Typickým příkladem je situace Sudet před vypuknutím 2. světové války. Němci, kteří v historii dlouhá období neměli územně jednotný stát, se však cítili předurčení k tomu, aby své teorie vládnutí poskytli i ostatním, slabším národům, a to mnohdy násilnou cestou. Bez pochopení tohoto pojetí státnosti nelze pochopit ani konstrukci Evropské Unie, popírající oprávněnost svrchovaného, suverénního státu (dnes nazývaného jako tzv. „národní“). Toto pojetí vychází z předpokladu, že konfliktům mezi státy se zabrání tím, když se odstraní jejich svrchovanost (způsobílost rozhodovat o svých záležitostech samostatně, nezávisle na jiné vnější moci) a tato svrchovanost se přenesse na nějaké nadstátní orgány. Podobný odpor k svrchovanému samostatnému státu jako instituci se projevuje v myšlenkách komunistického hnutí. O sjednocení Evropy a potlačení role suverénních států tak ve 20. století usilovali nejen nacisté ale i komunisté. Obě světové války byly způsobeny právě snahou o sjednocení Evropy, v případě 2. světové války nacisty výslovně deklarovanou (jako Evropa sjednocená do Třetí říše). Principiální shodu nacistických myšlenek o jednotné Evropě a „společném evropském osudu“ s myšlenkami zakladatelů soudobého projektu sjednocení Evropy přesvědčivě dokumentuje významný britský politolog a historik John Laughland ve své knize Znečištěný pramen.

Ačkoliv je projekt Evropské unie veden snahou zabránit konfliktům a válkám mezi státy, celá historie našeho kontinentu dokazuje, že tyto snahy se naopak staly příčinou řady válek, především obou válek světových. Z historického hlediska tak můžeme vidět, že snaha o sjednocení Evropy do jednoho útvaru, který měl nahradit samostatné a suverénní státy, vždy směřoval k totalitě a k diktatuře. Svobodné a demokratické uspořádání zde naopak existovalo pouze v samostatných, svrchovaných státech, vymezených svými hranicemi, které neaspirovaly na vládnutí v rámci celé Evropy.

Ústavní základy, filozofie vládnutí EU

Vládnutí v demokratickém státě, který klade důraz na svobodu svých občanů, vychází z poznání, že člověk je nadán určitými právy, která nejsou dána státem a právě proto, že tato práva nepocházejí od státu, stát do nich nemůže zasahovat, ale musí je před svévolnými zásahy chránit (viz např. pojetí v deklaraci nezávislosti USA a v Dodatcích Ústavy USA). Ústavy demokratických států to mnohdy vyjadřují slovy, že tato lidská práva jsou nezadatelná (stát je nedává), nezrušitelná (nelze je zrušit žádným aktem státní moci), nezcizitelná (ani člověk sám se jich nemůže vzdát) a nepromlčitelná (člověk je neztrácí ani tehdy, když je ze

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

svého rozhodnutí nevykonává). Naproti tomu v totalitním systému má stát právo na celého člověka a člověk má ta práva, která mu stát dá. Proto je v demokratickém, svobodném systému věnována velká pozornost ústavně zakotveným pojistkám, omezujícím moc státu a jeho zásahy do sféry lidských práv a zabraňujícím zneužití moci. Všechny mocenské orgány jsou podrobeny jasně stanovené kontrole. Je zde určena působnost, pravomoc a způsob kontroly, jasně vymezená odpovědnost i její hranice. Proto je v základech takového státu ústavně zaručená dělba moci na moc zákonodárnou (parlament), výkonnou (vláda) a soudní (nezávislé soudy). Tyto moci jsou na sobě nezávislé, demokraticky kontrolované a systémem řady pojistek vzájemně vyvažované do rovnováhy. Naproti tomu vládnutí v totalitních státech vychází z jednoty moci, kde neexistuje dělba na moc výkonnou a zákonodárnou. Výkonná moc má pak obvykle současně významné pravomoci zákonodárné, popřípadě soudní.

Nyní se podívejme na strukturu uplatňování moci v EU, kde jsou nejméně dvě velmi alarmující skutečnosti.

Za prvé: celá filozofie vládnutí v EU nevychází ze zaručených práv, do kterých vláda nemůže zasahovat. Nejsou jasně vymezeny nepřekročitelné hranice pro uplatňování moci a mocenských zásahů vůči občanům. Názorným příkladem je Charta základních práv EU, což je zatím právně nezávazný dokument, který se má stát jakousi „ústavou“ EU. Tato charta je odrazem pojetí, kde základní práva dává stát a proto jsou generálně omezitelná. Její článek 52, odst. 1 výslovně říká, že kterékoli základní právo občanů (například svoboda slova) může být omezeno, je-li to „nezbytné“ a v souladu se „záměry“ EU. Takto státní moc může omezit kterékoli právo občana!

Za druhé: vládnutí v EU není založeno na dělbě moci, ale na jednotě moci. I když existuje Evropský parlament, jeho pravomoci nejsou zákonodárné (nanejvýš se v některých případech může spolupodílet na zákonodárství při spoleurozhodovací proceduře). Ačkoli Evropský parlament (EP) je „iniciativním a kontrolním“ orgánem, jeho faktická oprávnění zdaleka neodpovídají oprávněním, typickým pro demokratické státy. Evropský parlament dokonce nemá ani zákonodárnou iniciativu - nemůže zrušit žádný právní předpis a u většiny z nich nemůže ani zabránit jejich přijetí (s výjimkou předpisů, přijímaných spoleurozhodovací procedurou, kde EP může zabránit jejich přijetí). Zákonodárnou moc má Rada EU, která je tvořena ze zástupců výkonné moci (což je typický prvek autoritativních a totalitních režimů) a není odpovědná voličům ani žádnému volenému orgánu. Dále má zákonodárnou moc Evropská komise, která je výkonným orgánem EU (jakousi „vládou EU“) a která rovněž nemá přímou odpovědnost voličům nebo volenému orgánu. V demokratickém světě neexistuje stát, kde by se jeho zákonodárné orgány nevytvářely volbami, jejich členové by nebyli voleni v pravidelně se opakujících volbách. V EU se přesně toto děje a navíc se členové nevolených zákonodárných orgánů EU scházejí, jednají a přijímají rozhodnutí v uzavřenosti. Přitom, jak bude řečeno dále, právní předpisy sekundárního práva EU (nařízení, směrnice a rozhodnutí), přijímané těmito nevolenými orgány bez demokratické kontroly, mají v případě rozporu přednost před zákony, přijímanými demokraticky zvolenými parlamenty členských států. Takové sloučení zákonodárné a výkonné moci přímo vylučuje pojistky proti zneužití moci a spolu s absencí demokratické kontroly je nesmírně nebezpečné.

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

Vždy v historii vedl systém vládnutí, založený na podobných principech, k diktatuře a potlačování svobody občanů. Sami představitelé EU jsou si těchto věcí dobře vědomi a byli za ně konzervativními politickými kruhy, zejména z Velké Británie, mnohokrát kritizováni. Jsou proto nuceni je uznat a vlastními slovy je označují jako „demokratický deficit rozhodovacích procedur EU.“

Připomeňme, že v čisté podobě byl tento systém, založený na jednotě moci zákonodárné, výkonné a soudní, realizován nacisty v Německu a komunisty v SSSR a státech sovětského bloku.

Rovněž soudnictví v pojetí EU není nezávislou a nestrannou mocí, která rozhoduje spory o právo podle předem daných předpisů a pravidel. Evropský soudní dvůr (ESD) byl založen za účelem podporovat integraci států, tedy s politickým cílem. Tento cíl se v praxi projevuje v tom, že řada jeho judikátů zásadně ovlivnila právo EU směrem k integraci, v mnoha případech i přesto, že pro taková rozhodnutí nebyl podklad v právních předpisech EU. Příkladem takového rozhodnutí se zcela zásadním významem je judikát, který stanoví nadřazenost práva EU nad vnitrostátními zákony, a to dokonce i ústavními. Přitom toto rozhodnutí nemělo v té době oporu v žádném výslovném ustanovení mezinárodních smluv mezi státy ES. Jinými slovy k takto závaznému rozhodnutí se nemohly vyjádřit ani parlamenty, ani obyvatelé států, kterých se týká a ESD k němu dospěl bez výslovného zmocnění smlouvy o založení ES, ale pouze svojí vlastní interpretací. Teprve o mnoho let později byla zásada aplikační přednosti práva EU vtělena do platného znění smlouvy o založení ES.

Ze zásady aplikační přednosti práva EU před právem jednotlivých členských států plyne, že :

- členské státy tím ztratily svrchovanost při tvorbě zákonů (včetně ústavních). Jejich parlamenty, ačkoli mají demokratickou legitimitu, nemohou zabránit přijetí sekundárních právních předpisů EU, které jsou v rozporu se zájmy jejich vlastního státu a jeho občanů. Rovněž nemohou samy přijímat předpisy v zájmu svých občanů, pokud by byly v rozporu s předpisy EU. Naopak jsou povinny přijímat zákony, které transponují směrnice EU. V takových případech jsou pouze jakousi převodní pákou pro realizaci předpisů EU, tedy předpisů, přijatých orgány bez demokratické legitimacy. Nařízení EU jsou pak přímo aplikovatelná a parlamenty členských států nesmějí přijmout žádný zákon, který by s nimi byl v jakémkoli směru v rozporu. Navíc i kdyby takový předpis přijaly, byl by neaplikovatelný.

- soudy v členských státech EU jsou povinny aplikovat právo EU, v případě rozporu s vnitrostátním právem jsou povinny případy vždy řešit podle práva EU.

V této souvislosti je vhodné upozornit i na skutečnost, že pravomocná rozhodnutí orgánů EU (například sankce, uložené Komisí atd.) jsou přímo vymahatelná na území členských států. Orgány členských států jsou povinny taková rozhodnutí vymáhat a nemohou jakkoli ovlivnit jejich obsah.

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

Ústavní důsledky pro členské státy

Z uvedených skutečností vyplývají zásadní ústavní důsledky pro členské státy. Nejzávažnějším je ztráta svrchovanosti (suverenity) členských států, která se odráží ve ztrátě jednotlivých atributů svrchovanosti. Z nich mezi nejvýznamnější patří oblast zákonodárství, soudnictví, měny, fiskální politiky, zahraniční politiky (včetně možnosti vystoupit z EU v případě, že by si to občané přáli) a také obranné politiky. V této souvislosti sice představitelé EU ujišťují, že svrchovanost členských států zůstává zachována, avšak podíváme-li se na obsah a význam pojmu suverenity a na vymezení působnosti mezi EU a členskými státy, zjistíme, že to není pravda.

O ztrátě suverenity v oblasti zákonodárství (u sekundárního práva EU) bylo pojednáno v souvislosti s principem povinnosti států transponovat směrnice EU do svého vnitrostátního práva, s principem přímé aplikovatelnosti nařízení EU a s principem aplikační přednosti práva EU.

V oblasti měny dochází ke ztrátě suverenity přijetím jednotné měny EURO. Např. smlouva o přistoupení ČR k EU obsahuje povinnost ČR se k EURU připojit, takže v budoucnosti již čeští občané nebudou moci přijetí EURA zabránit, a to ani v referendu. Kdyby se totiž v případném referendu vyslovili pro zachování české koruny, bylo by to porušení dohody s EU a EU by mohla proti ČR uplatnit sankce. Zavedení EURA má však také nesmírně závažné ústavní důsledky: jedna měna nutně povede k jedné vládě a kromě toho přináší prakticky úplnou nemožnost vystoupení státu z EU. Právě tato skutečnost, nazývaná „završením nezvratnosti evropské integrace“, byla deklarovaným cílem zavedení jednotné měny. Nemožnost vystoupit z EU rovněž vyplývá z nezrušitelnosti Evropské integrace, jak je chápána konstantně například v judikatuře Evropského soudního dvora. Tato nemožnost vystoupit je nesmírně alarmující. Zvláštní nebezpečí v této souvislosti plyne z článku 7 Smlouvy z Nice, který umožňuje orgánům EU zavést sankce proti členskému státu a pozastavit jeho členská práva. Nikde však není jasně vymezeno, za jakých podmínek tato situace může nastat. Tyto sankce mohou hospodářsky velmi poškodit daný stát, který je přitom nejen povinen plnit dále své povinnosti vůči EU a současně má pozastavena svá členská práva, ale dokonce ani v takové situaci nemůže z EU vystoupit. Přitom možnost svobodně vstupovat a vystupovat z mezinárodních organizací je jedním ze základních atributů svrchovanosti státu. Je projevem jeho nezávislosti v zahraniční politice. Naopak platné znění smlouvy o založení EU obsahuje závazek ke společné obranné a zahraniční politice a prakticky to vede ke ztrátě možnosti samostatně a nezávisle rozhodovat o vlastní politice státu v těchto záležitostech.

Názorným příkladem takové společné zahraniční politiky EU, ke které jsou zavázány státy EU, je přátelský postoj k Severní Koreji a Kubě, posledním dvěma stalinistickým režimům na světě a kritika sankcí USA na tyto státy ze strany EU. Dále jde například o zcela jednostranně proarabskou politiku, nepřátelskou vůči Izraeli a opět kritika politiky USA, která je vůči Izraeli přátelštější. Jiným příkladem je postoj EU v Komisi OSN pro lidská práva, který přispěl k tomu, že do této komise byl zvolen místo zástupce USA zástupce Súdánu -

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

státu, který provádí systematickou genocidu křesťanů. Dále je to například radikální celosvětové prosazování potratů v mezinárodních organizacích. To je jen několik z mnoha příkladů z praxe, jak se projevuje „důraz“ EU na „lidská práva“.

Zde je dobré uvědomit si zásadní rozdíl mezi členstvím v EU, kterým stát ztrácí svoji suverenitu a členstvím v NATO. Členské státy NATO si svoji svrchovanost ponechávají, čehož důsledkem je například fakt, že žádná akce NATO se nemůže uskutečnit proti vůli kteréhokoli členského státu (všechny členské státy mají právo veta). Jinými slovy: EU může přijmout opatření proti vůli některého členského státu a takový stát mu nemůže zabránit (jde o nadstátní organizaci), zatímco například NATO (a další mezinárodní organizace mezistátního charakteru) mohou přijímat opatření o členském státu jen tehdy, pokud ten s tím souhlasí. Tedy: NATO nemůže žádnému členskému státu v případě jeho nesouhlasu žádné opatření vnutit, naopak v EU je to možné.

Lidská práva v právu EU

Pozornost křesťanů by si měla zasloužit rovněž skutečnost, jaká práva EU prosazuje. Pojetí lidských práv totiž může zásadním způsobem ovlivnit postavení křesťanů a celých církví ve státě a míru jejich svobod při uplatňování biblických principů.

Podívejme se jen na některé příklady pojetí lidských práv v EU, přinášející značné nebezpečí pro církve:

Čl. 21, odst. 1 Charty základních práv EU obsahuje zákaz diskriminace na základě „sexuální orientace“. To přináší značné nebezpečí, že církve nebude moci například odepřít členství lidem, aktivně praktikujícím a dokonce propagujícím homosexualitu a jiné sexuální praktiky, které jsou z biblického pohledu zvrácenosti. Navíc existují velmi silné snahy (např. v rezolucích Evropského parlamentu) dokonce sankcionovat osoby, které taková jednání kritizují. Takový postih by však byl zřejmým zásahem nejen do svobody slova, ale také do svobody vyznání a názorně ukazuje, že deklarovaná práva na svobodu myšlení a náboženského vyznání (čl. 10, odst. 1 Charty) se mohou stát pouhou deklarací bez reálného obsahu.

Čl. 52, odst. 1 Charty umožňuje omezit zákonem kterékoli z práv, je-li takové omezení „nezbytné“ a je „v obecném zájmu uznaném Uníí“. Takovéto generální zmocnění k omezení kteréhokoli práva představuje nesmírné nebezpečí, že práva zůstanou pouhou deklarací, kterých se nebude možno dovolat. To velmi připomíná situaci v totalitních státech, kdy formálně existuje řada práv, v praxi se jich však občan nemůže dovolat. Taková situace nastala mnohokrát. Například stalinská ústava SSSR z roku 1936, přijatá v době největšího teroru, obsahovala velké množství práv. V praxi se jich však nebylo možno dovolat, protože byla omezena zákony podle zájmů SSSR.

Ještě nebezpečnější jsou snahy Evropského parlamentu nejen postavit homosexuální vztahy naroveň heterosexuálním, ale dokonce zakázat jakýkoli nesouhlas s homosexuálním chováním. Takovýto nesouhlas se nazývá „homofobií“ a je stavěn na roveň rasismu a intoleranci. Například rezoluce EP o lidských právech v EU z roku 2001 v bodě 79 vyzývá

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

Evropskou komisi k tomu, aby rozšířila směrnice proti rasismu a intoleranci směrem k zahrnutí homofobie spjaté se sexuální orientací. Důsledkem toho by byl zákaz nesouhlasu s homosexuálním chováním a sankce proti těm, kteří by nesouhlas vyslovili. Rezoluce EP k respektování lidských práv v EU z roku 2000 výslovně žádá uzákonění všech práv, jako mají manželé, i párům stejného pohlaví (bod 56), tedy včetně adopce dětí těmito páry. V bodě 57 pak vyzývá k uzákonění registrovaného partnerství osob stejného pohlaví ve všech členských státech EU.

Církev tím např. ztratí možnost káznit homosexualitu nebo potrat jako hřích a budou tlačeny k tomu, aby nejen „práva“ homosexuálů respektovaly, ale i uzavírání jejich svazků zprostředkovávaly.

Je velmi pravděpodobné, že církev svým vyznáním budou odporovat nově pojatým „lidským právům“ prosazovaným v EU. Pokud se nepřizpůsobí, budou zřejmě považovány za sekty, omezující osobní svobodu. Je zřejmé, že mnohé církve, které považují Bibli za jediné měřítko své vírouky, tak budou nuceny buď svoji vírouku opravit v souladu s nově nabytými „právy menšin“ nebo ztratí státní registraci. Křesťané, kteří nejenže dnes nejsou schopni rizika EU rozpoznat, ale někdy dokonce integraci svých zemí do EU aktivně podporují, se tak mohou ocitnout v této nezáviděníhodné situaci.

Podobných dokumentů, požadujících například podporu potratů (včetně finanční podpory pro potraty) (nazývaných „reprodukčními právy žen“) a dalších „práv“ existuje celá řada.

Skutečnost, jak velký význam těmto „lidským právům“ EU připisuje, dokumentuje například nesmírná aktivita, s jakou orgány EU celosvětově prosazují práva žen na potraty. Když například prezident USA Bush zastavil státem financovanou podporu pro mezinárodní organizace, celosvětově propagující a provádějící potraty, vzbudilo to ostré odsouzení ze strany orgánů EU. Naproti tomu se orgány EU nikdy nevyslovují se stejným důrazem tak kriticky ani vůči zjevnému a násilnému potlačování svobody náboženského vyznání například v muslimských státech.

Společná obrana

Uvědomíme-li si výše zmíněnou protiizraelskou a protiamerickou orientaci EU, jak ji můžeme vyčíst zatím pouze z oficiálních prohlášení orgánů EU, je zřejmé, na čí straně by vojenská síla vytvářených jednotek EU mohla v budoucnu vystoupit a proti komu by mohla být uplatněna. Této vojenské síly by navíc vůbec nemuselo být použito pouze k obranným, případně vnějším účelům. Nijak blíže nespecifikované sankce vůči zemím, které opět nijak nespecifikovaně poškodí zájmy EU (článek 7 Smlouvy z Nice) mohou mít v tomto smyslu specifickou podobu. Čechům stačí vzpomenout na dobu Varšavské smlouvy, kdy Sovětský svaz využil armád „spřátelených zemí“, které měly tábor socialistických zemí bránit vůči imperialistickému agresorovi, k potlačení pražského jara v roce 1968. Kromě Sovětských vojsk byly k invazi použity i jednotky ostatních členských zemí, ale jenom k tomu, aby Sovětský svaz zamezil světovému nařčení z mezinárodní intervence. NATO zde má velmi účinnou pojistku. Kterákoliv členská země má totiž právo veta, kterým může vojenskou akci

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

zablokovat. Pokud by Varšavská smlouva byla vybavena pojistkou v podobě práva veta kterékoliv z účastnických zemí, stačilo by, aby vláda České republiky prohlásila pražské jaro za vnitřní záležitost své země a intervenci vojsk vetovala. Avšak ozbrojené síly EU tuto jedinou možnou účinnou pojistku nemají. Ba co víc. Zcela hypoteticky by mohlo dojít k situaci, kdy silná země EU takto vyprovokuje intervenci do neposlušné slabší země EU, avšak svým vetem zabrání NATO vystoupit na obranu dané země.

Alternativa ke členství v EU

V rámci kampaně pro vstup ČR do EU se stále opakuje, že ke vstupu do EU neexistuje alternativa a že odmítnutí vstupu by znamenalo téměř katastrofu. V tomto pojednání nelze rozbírat všechny argumenty. Stačí poukázat na skutečnost, že ačkoli ve všech zemích, kde probíhalo referendum o vstupu do EU, tvrdili stoupenci integrace, že pokud daná země nevstoupí, bude to pro ní znamenat izolaci a vážné hospodářské potíže, nikdy se tak nestalo. Příklad Norska je velmi výmluvný. Kromě toho je zde nutno alespoň upozornit na Evropský hospodářský prostor jako na jednu z možných alternativ ke vstupu do EU. Smlouva o založení Evropského hospodářského prostoru byla uzavřena 2.5.1992 v Porto („smlouva z Porta“) mezi státy EFTA (Evropského sdružení volného obchodu) kromě Švýcarska na jedné straně a EU na druhé straně. Tato smlouva zajišťuje trvalý rozvoj hospodářských a obchodních vztahů mezi smluvními stranami a zahrnuje mimo jiné volný pohyb zboží, osob, služeb a kapitálu, tedy všechny 4 základní svobody EU. Přistoupení k této smlouvě tedy znamená možnost svobodného obchodu a plné spolupráce při zachování atributů suverenity daného státu. V rámci objektivit je nutno poznamenat, že i přistoupení k smlouvě o Evropském hospodářském prostoru by neslo poměrně značné ekonomické nároky. Podobné nároky však s sebou nese i případné členství v EU.

Skutečnost, že z EU nelze vystoupit je jeden z projevů „nezvratnosti“, „trvalosti“ Evropské integrace, jak je pojímána nejen v prohlášeních politiků a dokumentech orgánů EU, ale také v judikatuře Evropského soudního dvora. Pokud ČR do EU jednou vstoupí, ztratí natrvalo základní atributy své svrchovanosti a nebude je moci nabýt zpět. Naproti tomu ve všech státech, kde občané odmítli integraci, buď proběhlo referendum znovu (např. Dánsko odmítlo v prvním referendu Maastrichtskou smlouvu a tak se referendum konalo opětovně) anebo je možnost nové referendum vyhlásit v případě, že by si občané integraci přáli (např. Norsko). I z tohoto důvodu by bylo pro ČR vhodné nevstupovat do EU neuváženě, zejména když o řadě výše uvedených rizik nejsou občané informováni. Pokud totiž ČR do EU vstoupí, občané již nikdy nebudou moci o své účasti v EU (resp. vystoupení z EU) rozhodnout ani v případě, že zjistí, že je toto členství poškozující.

Souhrn

1. Historie Evropy ukazuje, že dosud vždy vedly snahy o sjednocení Evropy do jediného nadnárodního celku k potlačení svobody obyvatel a k diktatuře. Ve 20. století vedly prokazatelně právě tyto snahy ke 2. světové válce. Naproti tomu demokratické uspořádání se v Evropě uskutečňovalo v rámci svrchovaných nezávislých států.

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

2. Systém vládnutí v demokratických státech vychází z principu dělby moci, který umožňuje vzájemnou kontrolu mocenských orgánů a zahrnuje pojistky proti jejímu zneužití. Je zde i jasná odpovědnost jednotlivých mocenských orgánů. Naproti tomu v totalitních státech se uplatňuje jednotu moci, kdy výkonná moc je současně nadána zákonodárnými i soudními pravomocemi a není zde jasně vymezena odpovědnost mocenských orgánů. Nejsou dány ani nepřekročitelné meze uplatňování moci vůči občanům.

Systém EU neobsahuje dělbu moci. Naopak spojuje moc zákonodárnou a výkonnou. Zákonodárnou mocí jsou v EU nadány Rada EU a Evropská komise, tvořené představiteli výkonné moci. Soudní moc není nezávislou a nestrannou mocí, rozhodující nestranně spory podle předem daných pravidel, ale byla založena s politickým cílem - podporovat cíle Evropské integrace.

Takovéto spojení legislativy a exekutivy spolu s absencí účinných pojistek proti zneužití moci a jasného vymezení odpovědnosti mocenských orgánů vždy v historii vedlo k nástupu nedemokratického, totalitního systému.

3. Vstupem do EU státy ztrácejí zásadní atributy své svrchovanosti (suverenity). Nemohou samostatně rozhodovat o svých podstatných hospodářských otázkách, měně, zahraniční politice ani otázkách bezpečnosti.

V případě přijetí směrnic EU jsou parlamenty států povinny transponovat tyto směrnice do zákonů a nemohou žádným způsobem zabránit přijetí těch, které jsou pro stát a jeho občany nevýhodné. Nařízení EU jsou přímo aplikovatelná ve členských státech, které rovněž nemohou nijak ovlivnit jejich obsah.

V případě rozporu mezi právními předpisy EU a vnitrostátním právem platí zásada aplikační přednosti práva EU před vnitrostátním právem, a to dokonce i před ústavními zákony a ústavami států. Soudy jsou tak povinny postupovat podle práva EU.

Rozhodnutí orgánů EU (např. sankce Komise) jsou přímo vynutitelná na území členských států a státní orgány nemohou jejich vynutitelnost nijak omezit.

4. Orgány EU mohou zavést vůči členskému státu sankce a pozastavit jeho členská práva (včetně hlasovacího práva v orgánech EU) v případě, že dojdou k závěru, že stát porušuje své závazky vůči EU. Přesné vymezení tohoto porušení však chybí stejně jako záruky, že nedojde k zneužití. Takto postižený stát musí nadále plnit všechny své povinnosti, přičemž ani za těchto podmínek nemůže z EU vystoupit.

5. Orgány EU prosazují pojetí lidských práv, které je ve zřejmém rozporu s tradičním pojetím, založeným na hodnotách, vycházejících z křesťanství.

Ačkoli je formálně zaručena řada práv, prosazuje se pojetí, umožňující generální omezení kteréhokoli práva zákonem, je-li to nezbytné „v obecném zájmu uznaném EU“.

Orgány EU zavazují všechny členské státy k podpoře potratů, uznání homosexuálních svazků za rovnocenné s manželstvím, včetně poskytnutí jim všech práv (tedy i například

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

adopci dětí). Je silná snaha zakázat kritiku podobných jednání a sankcionovat ty, kteří projeví s těmito praktikami nesouhlas. Tyto tendence vedou ke zřejmému nebezpečí omezení svobody slova a svobody vyznání.

Toto pojetí lidských práv je viditelným nebezpečím pro církve, která může být zásadně omezována v aplikaci biblických principů ve svém uspořádání a na život svých členů.

Na úrovni orgánů EU rovněž existuje silné úsilí podporovat mnohé další jevy neslučitelné s křesťanskými hodnotami, jako je například eutanazie. Dále EU prosazuje opatření, vedoucí k oslabení rodiny a funkce rodiny ve společnosti.

Takovéto pojetí práv prosazuje EU celosvětově a nutí všechny členské státy, aby se tomuto pojetí nejen sami podřídili, ale také aby ho – v rámci společné zahraniční politiky – prosazovali například v mezinárodních organizacích.

6. Ohledně společné obrany zde neexistuje účinná právní záruka, že vojenské jednotky EU nebudou použity proti jednotlivému členskému státu. Ze struktury těchto jednotek vyplývá účast jednotek jednotlivých zemí na společných vojenských akcích bez možnosti práva veta, jaké existuje např. v NATO. Protiizraelská a protiamerická orientace EU rovněž není žádnou zárukou k tomu, že i případné další vojenské intervence, které by přímo nevedly proti jednotlivým evropským zemím, budou namířeny proti agresorským režimům, či na obranu nespravedlivě napadených zemí.

7. V případě, že by ČR vstoupila do EU, její občané nebudou již nikdy moci rozhodnout o vystoupení ani v případě, že by se ukázala zřejmá nevýhodnost tohoto členství. Naopak v případě odmítnutí vstupu měly dosud vždy státy možnost provést nové referendum a k EU se připojit, pokud by si to jejich občané přáli.

V Evropě existuje významná alternativa k členství v EU například v členství v Evropském hospodářském prostoru, přičemž smlouva z Porta zajišťuje smluvním státům volný pohyb osob, zboží, služeb a kapitálu bez jakýchkoli omezení. Nečlenské státy EU si přitom ponechaly základní atributy své svrchovanosti.

Kromě toho je vhodné upozornit i na zjevnou asymetrii podmínek členství ČR v EU. Řada práv EU má tak pro ČR a její občany pouze deklarativní charakter (viz například nemožnost občanů ČR vykonávat určitá povolání v určitých státech EU, ačkoli je to v rozporu s jednou ze čtyř základních svobod EU, nerovnost podmínek pro zemědělce a existuje řada dalších příkladů).

Je proto na pováženou přehlížet výše uvedená zřejmá rizika vstupu ČR do EU, ignorovat existující alternativy a při očividné absenci jakýchkoli záruk budoucí příznivého vývoje dokonce usilovat o ztrátu možnosti rozhodovat o základních podmínkách existence současné i dalších generací.

Závěr

Studie neaspiruje na to být vědeckou studií ani na to stát se proroctvím. Jedná se čistě o osobní, i když věříme, podložený pohled na problematiku Evropské Unie. Autoři by chtěli

EVROPSKÝ SUPERSTÁT NEBO NEO-ŘÍMSKÁ ŘÍŠE ?

využít příležitosti a apelovat na širší křesťanskou veřejnost s tím, aby kritickým okem, s modlitbou na rtech a „rozumem v hrsti“ prošli uvedená fakta, úvahy a možná i dohady dříve, než řeknou své rozhodnutí v červnovém referendu o vstupu do EU a předem tak zodpovědně zvážili dopad svého rozhodnutí.